

1/2023

La Salette

Utešiteľ Plačúcej Matky



„Môj spravodlivý služobník svojou vedomosťou
ospravedlní mnohých a on ponesie ich hriechy.“

Lz 53,11



Nácvik zboru



Křížová cesta

Aktivity dětí vo farnosti



Gitarový krúžok



Saletínska oáza mladších



Saletínska oáza mladých

Milí čitatelia,

keď sa pozriem na ktorékoľvek obdobie cirkevného roka, všade vidím iba veľkú, nekonečnú Božiu lásku, túžbu Boha deliť sa, rozdávať z nekonečných pokladov, ktoré sú obsiahnuté v jeho božstve. Boh zdieľa s nami svoje dary a milosti, rozdáva ich plným priehŕstím. A práve ich prijatie nás má viesť k chvále a uctievaniu jeho veľkosti. Aj toto pôstne i veľkonočné obdobie je prejavom jeho dôvery. Kríž – tam vidno, akú hodnotu máme v Božích očiach. Kalvária – miesto vyznania jeho lásky celému svetu. Prázdny hrob – víťazstvo dobra, krásy i lásky. Čo ešte viac chceme? Jediné, čo nás delí od tohto poznania, je náš hriech, naša vina, to zlé, čo ukryvame sami v sebe a nechceme sa od toho oslobodiť. Tvárimo sa, že nemáme silu, vyhovárime sa, že nemáme prostriedky a čas... A tak dovoľujeme Zlému, aby mal nad nami moc, aby v nás rástla jeho sila a aby nám bránil poznávať tajomstvá Božieho majestátu. Pri všetkej našej ľudskej bezmocnosti však túžime oslobodiť sa a žiť v pravde, zakúsiť dôverné spolužitie s Bohom, ktoré púta pozornosť ducha k Božím veciam.

Boh má svoje cesty i prostriedky, nám stačí mať otvorené a vnímavé srdce. Je spravodlivý a svätý, viac využíva milosrdenstvo ako trest. Keď voláme k nemu z hĺbky svojho srdca, vypočúva modlitby, plní prania. Môže vykonať všetko, čo si žiada. Ním posilňovaní môžeme aj my urobiť to, čo žiada od nás. Postavme sa teda v pravde pred neho a neklamme sami seba obchádzaním vlastných hriechov a slabostí. Zakúsme oslobodenie, využime lásku Stvoriteľa na praktizovanie cností. Pokoj v Bohu nás úplne pohltí. Odvzdajme mu svoje záležitosti a jeho záležitosti si vezmeme za svoje. Bázeň a láska sú krídla, ktoré nám pomôžu povzniesť sa nad všetko pozemské i nad nás samých. Milujme Boha, nechajme sa ním premeniť, celkom ovládnuť, aby on viedol naše konanie i myslenie. Budeme tak prežívať milostiplný a radostný čas.

A. Fedorová

Obsah

†	<i>Historicko-liturgický pôvod sviatkov Veľkej noci</i>	4
†	<i>Jazva lásky</i>	5
†	<i>Hodnota človeka</i>	6
†	<i>Nastavenie človeka</i>	7
†	<i>Pokora rodiča</i>	8
†	<i>Boh Nebeský - náš Otec</i>	9
†	<i>Krížová cesta</i>	10
†	<i>Stále ten istý Späť na ceste do Božieho kráľovstva</i>	13
†	<i>List rodičom, ktorých nezbedné deti rušia svätú omšu</i>	14
†	<i>Veľké tajomstvo</i>	16
†	<i>Dobré čítanie: Modlíme sa ruženec</i>	17
†	<i>Farská kronika</i>	18
†	<i>Detský kútik</i>	19

foto na obálke:

- socha Pána Ježiša v obci Klin
- obraz Panny Márie Lasaletskej v kaplnke saletínov v Zakopanom



Historicko-liturgický pôvod sviatkov Veľkej noci

Hoci je Veľká noc jeden z najväčších kresťanských sviatkov, je určite zaujímavé pozrieť sa na to, čo sprevádzalo jej vývoj až po dnešné dni. Zatiaľ čo latinčina ako aj gréčtina na jej označenie používajú pojem Pascha, krajiny dnešnej západnej Európy (Anglicko, resp. Nemecko) sa priklonili k pojmu Easter či Ostern. Pôvod tohto slova je nejasný.

Existuje mnoho teórií jeho vzniku. Jedna z nich, pochádzajúca z 8. storočia od sv. Bédu Ctihodného, hovorí, že základ tohto slova je odvodený od pohanskej bohyně Eostry, ktorá bola bohyňou jari a plodnosti. Tento výklad sa spája aj s názorom, že oslava Veľkej noci je v pohanskom prostredí zároveň oslavou jarnej rovnodennosti, podobne ako Vianoce boli pre pohanov obdobím, kedy prebiehal zimný slnovrat.

Nejasnosti ohľadom týchto sviatkov sa však postupne prejavovali aj v ďalších oblastiach. Nemalé roztržky siahajúce až do 4. storočia boli sprevádzané bojom rôznych ideových hnutí voči vysokopostaveným predstaviteľom vtedajšej Cirkvi. Na území Malej Ázie kresťania slávili deň Ježišovho ukrižovania v ten istý deň, ktorý v židovskom prostredí bol oslavou Paschy (východu z Egypta). Toto slávenie pripadalo na 14. deň v mesiaci nisan. Postupne však Cirkev pristúpila k názoru, aby sa Veľká noc slávila v prvú nedeľu po 14. dni mesiaca nisan. Definitívne stanovenie dátumu slávania Veľkej noci priniesol v roku 325 až koncil v Nicei (dnešné Turecko). Ten stanovil, že Veľká noc sa má sláviť v prvú nedeľu po prvom splne mesiaca po jarnej rovnodennosti (21. marca). Veľká noc teda môže pripadnúť na ktorúkoľvek nedeľu medzi 22. marcom až 25. aprílom. Týmto sa celkom jasne vytvoril postoj Cirkvi voči tzv. kvartodecimánom (stúpenci 14. dňa v mesiaci nisan). Konečné riešenie ohľadom všetkých sporných otázok sa však podarilo nájsť až v 8. storočí.

V 20. storočí, počas Druhého vatikánskeho koncilu (1962-1965), sa uskutočnilo

niekoľko pokusov o stanovenie pevného dátumu Veľkej noci, pričom sa konkrétne navrhovala nedeľa nasledujúca po druhej aprílovej sobote. Hoci tento návrh, ako aj ďalšie návrhy mali mnoho priaznivcov, žiadny z nich sa neuskutočnil.

Z liturgického hľadiska máme dosvedčené záznamy o slávení Pánovho zmŕtvychvstania už v druhom storočí. Totiž prvotná Cirkev slávila v 2.- 4. storočí Veľkú noc len jeden deň, lepšie povedané, v jednu noc (zo soboty na nedeľu po 14. nisan). Toto sú prvé náznaky toho, že Veľká noc sa slávila v nedeľu a ktoré neskoršie boli podkladom aj pre spomínaný nicejský koncil. Slávenie tak ako ho poznáme dnes, teda rozdelené do troch dní, sa datuje od 4. storočia. Práve v tomto čase je veľkonočná vigília už pevne zaznamenaná v rôznych liturgických vyjadreniach. Vigília bola charakteristická duchom radostného očakávania zmŕtvychvstania a tiež očakávania Ježišovho druhého príchodu. Rovnako od 4. storočia, presnejšie od roku 384, máme prvý záznam o používaní Veľkonočnej sviece (Paškál), ako aj o udeľovaní krstu počas vigílie.

Verím, že tento článok prispeje k hlbšiemu pochopeniu toho, akú významnú úlohu zohrávajú veľkonočné sviatky aj v dnešných časoch. Svätý apoštol Pavol píše: „Ježiš Kristus je ten istý včera i dnes a naveky!“ (List Hebrejom 13,8). Nech pamiatka Pánových činov ukrytých v slávení Veľkej noci prebýva v nás a nech sú naše srdcia naplnené vďačnosťou pri uvedení si toho, čo takmer pred dvetisíc rokmi z lásky k nám vykonal.

Požehnané veľkonočné sviatky!

M. Mikuško

Jazva lásky

Ahoj, dieťa! Možno už dávno nie si malé, možno máš už aj pár vrások a samo si nejedno dieťa vychovalo. Vo svojom srdci však nosíš jazvu, ktorá ti zatiaľ nedovolila dospieť v pravého teba. Ešte nie si človekom, akým ťa chce mať Boh. Neznamená to, že máš v Božích očiach menšiu hodnotu, práve naopak, čím väčší ťa jazva bolí, tým viac ťa Boh ľúbi. Chápe, pretože aj On sám má jazvu. Je to jazva lásky. Dobrovoľná. Nechal si ju „spraviť“, aby osoba zodpovedná za tvoju jazvu nebola odsúdená na smrť. Ani ty aby si nebolo odsúdené za jazvu, ktorú si vyhlúbilo alebo stále hlbíš niekomu do srdca. My ľudia si totiž dávame takú jazvovú štafetu. Okrem toho, že zranenie vrátime, posúvame ho aj ďalej. Donekonečna. Kým sa niekomu z Božej milosti neotvorí oči. Že aj naša jazva má byť jazvou lásky. A takou nie je, kým neodpustíme.

Viem, drahé dieťa, možno ti jazvu spôsobila osoba, ktorá ťa pred podobnými zraneniami mala chrániť. Po inom celý život netúžiš, len aby tú jazvu konečne uvidela, pofúkala a ošetrila. Ale táto osoba je súčasťou jazvovej štafety! Zosad' ju z piedestálu, na ktorý si ju postavilo, tam patrí dokonalý Boh! A iba On môže tvoju jazvu skutočne uzdraviť. Zadávaj sa na osobu, ktorá ťa zranila a uvidíš krehké Božie dieťa. Má jazvu podobnú tej tvojej a ona jej zobrala schopnosť vidieť. No ty sa o to pokús! Vyplň časť svojej rany súcitom k tejto osobe!

Ešte raz sa zadávaj na tú osobu očami srdca a zamysli sa, či ti nedala nič dobré. Ak ti nič nenapadá, neodpisuj ju ešte! Pretože je tu Boh a On ti určite prostredníctvom nej niečo dobré dal. Porozmýšľaj. Iste niečo objavíš a ďalší kúsok svojej jazvy môžeš vyplniť vdáčnosťou.

A vdáčnosť ide ruka v ruku s láskou. Sú prepojené. Rovnako ako láska k Bohu a láska k blížnemu. Milujeme, pretože On miloval prvý. Ak odpustil Boh, že sme my srdce Jeho Syna celkom dokatovali, akým právom odmietame odpustiť my? Ak je predsa len nad tvoje sily pocítiť voči tejto osobe pozitívne city, popros Boha, nech ju miluje aj za teba. Požehnanie dýcha láskou...

Odpustenie je zázračné. Ak sa o to pokúsiš a budeš prosiť Boha o silu, možno zistíš, že osoba, na ktorú sa hneváš, ti v skutočnosti už dávno neubližuje. Tú bolesť spôsobuje soľ – neodpustenie, ktoré si do jazvy sypeš a samo ju zväčšuješ. Preto vidíš zlo všade, aj tam, kde je v skutočnosti láska. Nedokonala, ale láska.

Ale ešte treba niečo, aby si odpustenie žilo – uveriť, že Boh ťa skutočne miluje. Nie preto, čo robíš alebo nerobíš, ale jednoducho preto, že si. A si úžasné! Aké iné by si mohlo byť, keď si Božie dielo? Všetko, čo stvoril Boh, je dobré a dokonalé. Samozrejme, hriech často pokríví Boží obraz v tebe, ale aj na to existuje liek – spoveď pokorného srdca. Také srdce vidí pravdivo seba aj druhých. Aj o to treba prosiť. Keď budeš chcieť, milé dieťa, dospeješ, budeš šťastným a slobodným človekom. Po tom túži náš milovaný Boh.

A kde brat' inšpiráciu v každodennom živote? Pozri sa na oblohu, možno aj teraz má farbu Máriinho plášt'a, pod ktorý nás túži naša Matka ukryť. Nás, vrahov jej Syna, kvôli ktorým má v srdci jazvu lásky.

Božie dieťa



Hodnota človeka

Súčasný svet nám priniesol rôznorodosť. Máme na výber z nesmierného množstva možností a hodnôt. A niekedy môže byť ťažké udržať si pred sebou jeden jasný cieľ. Hlavnú životnú víziu, akú by sme snáď mali mať, zhrnul svätý František slovami: „Človek je iba tým, čím je pred Bohom, nič viac a nič menej.“

Myslím, že dnešná doba výrazne tlačí ľudí, najmä mladých ľudí, do toho, aby odvodzovali svoju hodnotu od mŕtveho peňazí. Keď kamarátka strávila dovolenku na Cypre, musím aj ja, aby som nebola horšia. Kto minie viac, znamená viac. Je jedno či sa minie na jedlo, šaty, byt, auto... Sčasti asi za to môže skreslený svet sociálnych sietí, ktoré podporujú závisť a až nereálnu nenásytnosť.

Postaviť dom, ktorý poskytne prístrešie rodine, je dobrá vec. Odvodzovanie svojej hodnoty alebo „statusu“ od materiálnych vecí je však zradné. Môžu sa totiž veľmi rýchlo pominúť. Mohli sme to vidieť vo vojne na Ukrajine alebo počas prírodných katastrof. Stačí chvíľka na to, aby sa z domu nenávratne stali ruiny. V minulosti sa častokrát stalo, že peňažné úspory stratili hodnotu zo dňa na deň. Starší si možno pamätajú rozprávanie svojich rodičov o podvodnej komunistickej menovej reforme z roku 1953. A banky a burzy krachujú aj v 21. storočí.

Zradné je aj to, keď dovolíme, aby našu ľudskú hodnotu určovala iba druhá osoba - či už je to člen rodiny, šéf vo firme alebo kamarát/ka. Ak by nás takáto osoba totiž začala ponížovať alebo sa k nám správať neprimerane, môže nás to veľmi poničiť. Trvalejší pocit vlastnej užitočnosti nám určite prinesú skôr výsledky poctivej práce a dobro vložené do vzťahov. Či už je to starostlivosť o deti alebo rodičov, pomoc blížnemu, či láska a pozornosť prejavovaná manželke/ovi. Ale aj tu sa mylí ten, kto automaticky chce odmenu a vďačnosť.

Tvorivá činnosť má moc uchovať niečo z nás naveky, minimálne v spomienkach ľudí. Či už niečo postavíme, uvaríme, namaľujeme, napíšeme alebo vyrobíme. Najviac dušu naplňujúce je, ak celý svoj život vložíme v každom smere do rúk Bohu. Niekedy v očiach iných ľudí vyzerá takáto snaha na prvý pohľad márna, no v skutočnosti nám ňou Boh dáva hlboký význam, ktorý pochopíme až s odstupom času. Práve vnútorné vnímanie a vôľa nasledovať Jeho pokyny je tým, čo môžeme denne prinášať do vzťahu s Bohom my.

Pred Bohom sme obrazne nahí - vidí každý náš čin aj dôvod prečo tak konáme. A má nás tak rád, že sa nám snaží ukázať aj to, akú bolesť by sme si sami spôsobili, keby sme žili zaslepené a egoisticky. Možno sa rozhodneme hľadať v živote svoju cestu k Božiemu zámeru, ktorý s nami má. Morálny život je dodržanie prvého prikázania, no je to aj praktické a racionálne. Pomôže nám to žiť zmysluplnejšie a najmä nám dá nesmiernu silu zvládnuť životné strasti. Musí to však byť s vedomím, že v jeho milujúcich očiach máme nevýslovnú ľudskú hodnotu už teraz, tak ako tu sme. A má nás rád rovnako tak, ako aj všetkých ľudí okolo nás.

J. M. Matiaško

zdroj: www.pixabay.com



Pozývame všetky deti na

DETSKÝ ZBOR

vo farnosti Chrenovec - Brusno



**NÁCVIK JE V KAŽDÚ NEDEĽU A ŠTVRTOK NA FARE,
HODINU PRED DETSKOU SVÄTOU OMŠOU.**

Nastavenie človeka

Niekedy sa stane, že manžel má niekoľko dní voľna alebo u nás trávia čas príbuzní (prípadne my u nich). Keď sa zrazu všetci „rozutekajú“ preč a ja ostanem doma sama s dvoma malými deťmi, hoci len po predĺženom vikende, často sa obávam, ako to s tými nespavými, zlostnými huncútmi zvládnem. Veď za ten čas som vyšla z cviku, ako s nimi tráviť čas osamote, ako si rozdeliť robotu v dome a čas s nimi.

Stále tu bol NIEKTO, kto mi ich postrážil, „zavaroval“ a ja som si mohla aspoň nerušene umyť riad či poupratovať. Čo však teraz? Neraz ma už večer predtým zachváti vnútorná panika a hneď vopred viem, že budem nervózna, lebo nemám pre seba a pre dom toľko času, koľko by som chcela, vopred viem, že budem veľa kričať a že zasa raz budem zlá matka. Vopred viem, že zlyhám.

Čo je to? Čo to robím? Či nie je zlyhaním skôr to, ako sa nastavím? Že vopred všetko vzdám? Že cez starosti nevidím radosti? A čo vďačnosť? Či nie je krajšie

začať deň plný vďaky za to, že mám milujúceho manžela a dve krásne deti? Keď niekedy precitnem z tohto nedobrého stavu (lebo v kúte duše viem, že je nedobrá, koniec-koncov, hovorí mi to Boh), zistujem, že som vlastne egoistka, hľadiaca primárne na svoje potreby, odmietajúca skúšky (skĺbenie času s deťmi a práce v dome) a teda aj krížov, či v tomto prípade krížikov. Len mať svoje pohodlie, svoj poriadok, splnené svoje predstavy. Upratovaný dom, poslúchajúce deti, navarené. Krása.

Zabúdam na to, že život nie je o „kráse“

tohto typu, nie je o splňaní našich predstáv a plánov. Život je plný rozmanitosti, dobrých aj zlých situácií, stretávaní rôznych ľudí, z ktorých nie všetci sú nám pochuti. Zabúdam na to, že treba otvoriť náruč a prijať všetko, čo nám Boh pripravil a popasovať sa s tým.

Náš dobrý Boh nám okrem iného ponúka aj svoje milosrdenstvo. No keď sa vopred nastavím na to, aká som zlá, nedokonalá, ako viem, že aj tak nič neviem a že všetko bude zlé, neverím Bohu (hoci v Neho aj áno) a zatváram náruč pred

pôsobením Jeho milosrdenstva. V sebaľútosti sa schúlím do kľbka a som ako štít, od ktorého sa TO DOBRÉ odrazí.

Chcela by som Ťa dnes, Bože, poprosiť o Ducha múdrosti. Pre všetkých, ktorí bývajú nastavení podobne ako ja. Nech sme vnímaví, nech precitneme, nech sa Ti otvoríme a dovolíme Ti v nás konať.

A čo my? V prvom rade kliknime v našom vnútornom nastavení na položku - VĎAČNOSŤ. A deň začne krajšie.

Z. Dolhá

Pokora rodiča

Dostať od Boha akýkoľvek dar je zodpovednosť. No domnievam sa, že tou najväčšou výzvou je, ako naložíme s darom rodičovstva. Koľkú dôveru do nás Boh vkladá, keď nám dáva privilegium podieľať sa na zrode novej ľudskej bytosti! Uvedomujeme si tú mieru zodpovednosti, ktorá z toho plynie?

Počas prvých rokov nám Boh priam prenecháva svoje miesto, zastupujeme Ho v živote nášho dieťaťa. A to je náročná úloha – dať dieťaťu lásku, akou nás miluje Boh. Raz máme hľadať zatúlanú ovečku ako Dobrý pastier, inokedy sa má naša láska podobať otcovi márnotravného syna. Nemáme sa báť obety, križa. Máme milovať bezpodmienečne. A čím viac nás dieťa trápi, tým viac potrebuje našu lásku cítiť, aby mohlo dozrieť na Boží obraz.

Dobre vychovávať svoje deti môžeme len vtedy, keď sa my necháme vychovávať Bohom. Treba neúnavne prosiť, aby v nás zadusil zlé sklony, ktoré nás vedú vydobyť si poslušnosť inou cestou než cestou lásky. Treba vedieť priznať si chybu – aj pred dieťaťom. Naučiť ho tak pokore. Treba vnímať jeho potreby. Uvedomovať si, že čo stačí pri výchove jednému dieťaťu, druhému nemusí.

Pre deti je naša láska ukazovateľom ich hodnoty. Nezasievajme do nich strach

a pocit, že sú hodné lásky, len keď sú dobré, poslušné, šikovné, múdre. Nekladme na ich plecia vlastné bremená. A dajme si pozor na naše slová a myšlienky o nich, pretože čo sa nám javí ako neškodné, zostáva často v detskej duši zapísané navždy a otvára bránu pôsobenia zlého. Koľkokrát namiesto žehnania svoje deti neúmyselne preklíname... A neskôr nechápeme, kde sa stala chyba. Pýtame sa, kde sa v tom mojom dieťati berie toľké zatrpknutie, hnev, zloba, neschopnosť postaviť sa na vlastné nohy... Alebo sa ani nepýtame, pretože sme ho už dávno odsúdili - a to ma desí... Dieťa je naše zrkadlo! Prosme o pokoru, aby sme sa uvideli v pravdivom svetle! Pretože raz budeme súdení za život, ktorý nám bol zverený.

Božie dieťa



zdroj: www.pixabay.com

Boh Nebeský - náš Otec

Všetci sme deti nášho Nebeského Otca. S láskou sa o nás stará, má nás všetkých rád. Sme jeho – Božie deti. Počúvajte Jeho slovo. „Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami.“ Ježiš – Boží Syn – bol v ľudskom tele podobný nám, okrem hriechu. Chodil po tejto zemi, aby nám svojimi prikladnými skutkami vysvetľoval, ako máme žiť, aby sme si zaslúžili večnú odmenu v nebi.



zdroj: www.pixabay.com

Aj naši pozemskí rodičia nás majú veľmi radi. Obidvaja sa nás snažia vychovávať čo najlepšie, podľa najlepšieho vedomia a svedomia. Práve cez nich a aj cez naše svedomie, cez ktoré pôsobí v nás Duch Svätý, nás náš Nebeský Otecko vedie a vychováva.

Poslušnosť. Už batol'a je „poslušné“ rodičom, keď ho usmerňujú svojimi pohybmi a úkonmi. Dieťa ešte nerozozná dobro od zla, a tak s odovzdanosťou poslúcha a vo svojej slabosti a nedokonalosti byť samostatné je odkázané na rodičov.

Spravodlivé a správne sú prikázania a skutky – hodné nasledovania.

Aj deti nasledujú svojich rodičov. Pozorujú pohyby ich rúk, hygienu, reč, chôdzu, komunikáciu, učia sa od nich, prijímajú ich rady a napomenutia... Keď sú deti dobré, aj rodičia sú na ne pyšní. Takýto výsledok sa dosiahne, keď deti rodičom dôverujú, počú-

vajú ich pokyny, praktizujú žiadané potreby pre plnohodnotný samostatný život. Ten bude odmenou rodičom za výchovu i odmenou dieťaťu za vieru v rodičov.

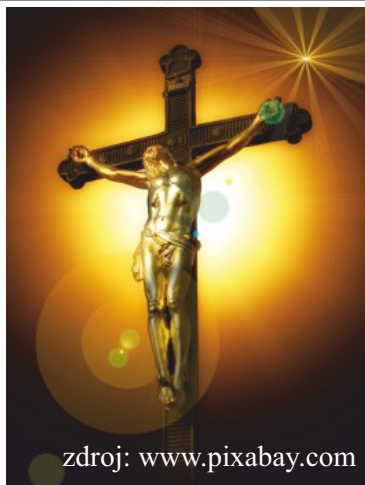
Rodičia chcú svojou výchovou len to najlepšie pre život svojich detí. Aj pokarhanie je potrebné pri nesplnení rodičovských rád a prikazov.

Ako v dospelosti deti ďakujú rodičom za výchovu, tak aj my vzdávajme vďaka a slávu nášmu Nebeskému Otcovi za každý požehnaný čas nášho života. S pokorou sa odovzdávajme do jeho výchovy. Prosme o odpustenie za previnenia z neposlušnosti a zanedbávania dobra, či už slovom, skutkom alebo myšlienkou.

Prosme našu nebeskú Matku Pannu Máriu o orodovanie za dobré zdravie pre svojich rodičov.

A. Ondrejovičová

Krížová cesta



zdroj: www.pixabay.com

Úvod

Zo všetkého najdôležitejšia je láska. Pramení vo viere, v nádeji, v Bohu. Kristove stopy smerom k vrcholu sú jej dôkazom. Aj tie naše stopy sú dôkazom našej dôvery a vďaky, našej úcty i viery. Sme už blízko cieľa, ako aj Ježiš bol blízko k nášmu vykúpeniu. A Mária? Pokorne, ticho, s bolesťou v srdci kráčala s Ním. Matka ide vždy až do krajnosti, až do vypätia všetkých síl.

1. zastavenie: Odsúdený Ježiš

Pán Ježiš prijal odsúdenie, prijal kríž. Aprijal to s láskou. S tou, ktorú dáva aj nám, jeho maličkým. Prijíma náš strach, našu bezmocnosť, našu nedôveru. A všetko to objíma. Jemu dáva silu Jeho túžba po našej spásе, nám dáva silu On sám. Stojí navonok bezmocný, už doráňaný predošlým trýznením. Aj my sme navonok bezmocní, doráňaní predošlými bolesťami. „Pane, nech Tvoja láska posilňuje tú našu.“

2. zastavenie: Objatie kríža

Utrpenie má vysokú cenu. Niekoho ničí, iného vykupuje. Ježiš všetko niesol: choroby, bolesti, nechoty, nenávisť... Objatím

kríža objal teba, mňa. Ak sme si istí, že je s nami v každom utrpení, nesieme s Ním kríž. Ak veríme, že to všetko prijal z lásky, dokáže nás táto láska tak naplniť, akoby sme necítili ťarchu kríža. „Pane, ideme spolu.“

3. zastavenie: Prvý pád

Niekedy nás vyčerpajú vlastné opakujúce sa myšlienky, tie isté hriechy, obavy. Je to normálne. Aj Ježiš bol vyčerpaný. Padol na zem, lebo On je láska a je tak veľa nelásky. Ale jeho láska je väčšia než čokoľvek. Vstal a robí silnými aj nás. Keby sme zostali ležať, aká je naša viera? Aká láska? Boli by to len slová v prachu. Možno nás niekto vidí ako úbožiaka pokoreného na zemi. Ale my vieme, že sme deti Kráľa! Ním veľmi milované. „Pane, dávame Ti seba a svoju lásku.“

4. zastavenie: Stretnutie s matkou

Ten Ježišov okamih s Matkou Mu dal silu ísť ďalej. Tá trpiaca láska v tomto okamihu nabrala nový rozmer. Matky vždy trpia, keď trpia ich deti. Tí, čo ľubia, vždy trpia, keď trpia tí, ktorých ľubia. Ale vtedy nepomôže nič, len láska medzi tými, ktorí sa majú radi. Aj keď je to v tej chvíli bolestné, predsa len je to láska. Kiežby sme raz mohli prejavíť ju aj my. Darovať to, čo sme dostali. „Pane, pomôž nám vážiť si každé povzbudzujúce stretnutie.“

5. zastavenie: Šimon

Vojaci prikázali, Šimon pomohol. A čo ak je v niektorých situáciách tým Šimonom pre nás sám Ježiš? Akurát že Jemu to nikto neprikazuje. Práve vtedy, keď už pod ťarchou bolesti a kríža ani necítíme, že nám pomáha, On berie naše utrpenie, naše slzy a všetko ľudské v nás. A v piesku sú iba jedny stopy. Jeho. Pretože berie na plecيا aj nás. „Pane, ďakujeme, že nám pomáhaš a odpusť, ak to nevidíme.“

6. zastavenie: Veronika

Gesto Veroniky bolo veľmi krásne. Ani si možno neuvedomujeme, ako nám mnohé gestá pomáhajú. Dávajú silu. Ten, kto dáva, nemá strach. Má v srdci veľa porozumenia a veľa lásky. Chce, ide, urobí. Človek má byť vďačný za každý prejav pozornosti, za každé príjemné gesto. Skutočná láska je vynaliezavá. Nájde si spôsob, ako sa prejaviť. A nájde si aj spôsob, ako poďakovať. „Pane, nauč nás prijať i dať gestá lásky.“

7. zastavenie: Druhý pád

Toto je Ježišov druhý pád. A náš? Tisíci? Toľkokrát sme spadli, ocitli sa až celkom v prachu. Sme tým porazení? Prehrávame? Vieme, že je ľahké vidieť pád iného. Ale vieme aj, aké to je, keď spadneme my. Ale Ježiš nám pri páde nepovie: „Ty sa nikdy nezmeníš.“ Nikdy nás neodsunie nabok, lebo sme niečo nezvládli. „Pane, pomôž nám vstať aj po en-tom páde.“

8. zastavenie: Plačúce ženy

Prejaviť i prijať priateľstvo. Hoci aj so slzami. Čo je lepšie? Vtáhovať slzy do seba a zakrývať ich banálnymi otázkami a hrdosťou alebo ich nechať stekať po tvári? Kto vie... Aj Ježiš zaplakal. A nie raz. Tak, ako plače, keď trpíme my. Aj On miloval. A veľmi miloval. Lebo slza nie je prejavom bezmocnosti. A prítomnosť nie je prejavom zvedavosti. Je v tom niečo hlbšie. To pochopí ten, kto miluje. „Pane, daj nám svoje oči lásky.“

9. zastavenie: Tretí pád

Tretí pád je znamením, že Ježiš je človekom ako my. Tretí pád je ešte na ceste. Vrchol sa blíži. Cesta sa skracuje. Ešte je nádej pre ďalší krok z lásky a k Láske. K tej Láske, ktorá nám rukou kňaza odpúšťa a učí to aj nás. Vedie nás na najvyššie vrcholky blaha a šťastia. Priznať si slabosť – to chce veľkú silu. Ježiš nás to učí. „Pane, ďakujeme Ti, že nám dávaš priestor na pokánie.“

10. zastavenie: Strhávanie šiat

Aké neľudské. A ponižujúce. Aj tu vidíme, aká je láska. Ide až do krajnosti. Tak veľmi to bolí. A stále to nie je všetko. Ježišovi dotykom ubližovali, On dotykom liečil. Koľkých sa dotkol iba jediný raz... Stačilo len uveriť. Len? Ako ľahko veríme liekom, očistným kúram, doktorom, zdravému životnému štýlu... Má v tej našej viere miesto aj Boh? Už sa cesta končí. Ježiš už nekráča. Miluje. „Pane, prosím, daj nám väčšiu vieru.“

11. zastavenie: Pribíjanie na kríž

Úplná bezmocnosť. To kruté kladivo, ktoré vráza klince do Ježišových rúk a nôh. Tá ruka bez citu, plná opovrhnutia a falošného víťazstva. Už sa nedá ani pohnúť. Je pripútaný. Ako my pripútaní k hriechu... Už sa nedá odísť, cúvnuť. Už sa dá iba milovať. Každý pohyb nie je iba väčšia bolesť, ale i väčšia láska. My veriaci máme iba dva nástroje: kladivo alebo kliešte. Presne ako na lasalettskom kríži. „Pane, prosím, nauč nás umierať pre druhých.“

12. zastavenie: Ježiš zomiera

Bolesť, opustenosť, posledných pár slov, blízkosť smrti. Človek zomiera sám. Táto posledná hodina príde aj k nám. Ale kým príde, treba žiť zanietené, v láske, pre druhých a pre Boha. Treba naplno prežívať každých 24 hodín a s maximálnym pokojom očakávať stretnutie s Pánom. Naše všetko závisí od nás. Budme v pohotovosti, milujme naplno. Lebo radosť z lásky nám nik nezvezme. „Pane, pomôž nám byť pripravenými na stretnutie s Tebou.“

13. zastavenie: Skladanie z kríža

Už sa všetko skončilo. Ježišovo ľudské telo zomrelo. Keď Ho zložili z kríža, dali Ho do rúk tej, ktorá Ho najviac milovala. Svet jej Ho vracia. Dala ho živého a vracia sa mŕtvu. Všetko zlé v nás, všetky hriechy a zlo srdca už Pán zaplatil. Splatil to, čo dlhujeme

Otcovi. Sme očistení. Vďaka Nemu sme dostali milosť byť znova milovanými deťmi Kráľa. Ako jeho objala Mária, tak On objíma nás. „Pane, spomeň si na nás vo svojom kráľovstve.“

14. zastavenie: Pochovanie

Zem prijíma mŕtve telo. Prináša poslednú úľavu v utrpení. To je tajomstvo všetkých hrobov, všetkých cintorínov. Všetko, čo máme, necháme tu. Vezmeme si so sebou iba lásku. Všetko by však bolo zbytočné, keby Ježiš nevstal z mŕtvych. Aké vzácné je poznanie, že život sa nekončí pohrebom. Vzkriesenie je pre nás absolútnym znamením, že kríž je nevyhnutným prechodom na ceste k nebu. Ježišov hrob zostal prázdny. Tak ako zostane prázdny aj ten náš. „Pane, nauč nás nebáť sa a viac Ti dôverovať.“

Záver

Skončila sa cesta s krížom – cesta lásky.

V nej sa nám odhalil celý Ježiš so svojím ľudským utrpením. Po zmŕtvychvstaní nám odhaľuje svoje božstvo. On je láska. Aj náš život má byť darom lásky. Boh nás stvoril pre večnosť. Na zemi máme budovať svet lásky. Všetci sme povolaní svedčiť o Božej láske. „Žime tak, aby si na základe nášho spôsobu života ostatní mysleli, že nie je možné, aby Boh neexistoval.“ Amen.

A. Fedorová



večer milosrdenstva

adorácia z možnosťou sv. spovede v každý utorok od 20.00 do 21.00 hod.

Stále ten istý

Mnoho spevákov vo svojich vianočných piesňach spieva o Ježiškovi. Malý Ježiš v jasličkách sa javí ako vďačná, príťažlivá téma. Malé nevinné bábätko na sene, nad Ním rozžiarená hviezda - to všetko ľudí veriacich i neveriacich dojima, rozcituje a akosi spája. Mnohí z týchto spevákov, ale aj poslucháčov vianočných kolied ani len nepomyslia na to, že ten istý Ježiš rástol a dospel, že to bábätko neostalo ležať naveky v jasliach, ale že o 33 rokov neskôr završilo svoj pozemský život na kríži.

Opľuvaný, zbičovaný, trním korunovaný a napokon ukrižovaný Kristus ľudí, naopak, rozdeľuje. Ti istí speváci či poslucháči, čo sa rozplývajú v kolede nad narodeným Ježiškom, dorážaného Ježiša odmietajú, protiví sa im, bežne berú do úst Jeho meno a vysmievajú sa z Neho vlastne tak ako veľkňazi pred 2000 rokmi. A zmŕtvychvstanie? To je pre nich rozprávka, nonsens, nehodný oslavnej piesne.

A toto má byť rozdiel medzi neveriacimi a nami kresťanmi. Veriť a ukazovať nie prstom, ale svojím životom na Krista poraziaceho smrť. Nevysmievať sa, ale oslavovať, chváliť. Boh sa uponížil už na začiatku, keď zostúpil do tela človeka a toto uponíženie završil na kríži. Veď Kristus, ktorý poznal utrpenie, bolesť a kríž má nám byť

vlastne najbližší, lebo toto všetko je súčasťou našich životov. Uvedomujme si to. Každý jeden deň, či na nás prší, sneží, alebo svieti slnko. Neodmietajme Ho, neodmietajme kríž, na ktorom tak slávne zvíťazil! Veď v Jeho mene i my víťazíme nad svojimi krížmi!

Moja trojročná dcéra mi ešte cez Vianoce položila zaujímavú otázku: „A Ježiško bude veľký, keď k Nemu prideme? Keď zomrieme?“ Zostala som zmätená, neviedla som, čo jej mám na to odpovedať. Jedno je isté: musíme v prvom rade veriť vo „veľkého“, zmŕtvychvstalého Krista. Lebo len tak sa k Nemu dostaneme. A potom Ho možno uvidíme v akejkol'vek podobe.

Z. Dolhá

Späť na ceste do Božieho kráľovstva

zdroj: www.pixabay.com



Zhrešila som. Milióntykrát. Diabol sa teší z víťazstva, ale to mu nestačí. Rafinovane sa mi vtiera do svedomia. Čo som to zase urobila? Ako som mohla? To je moja vďaka za všetky dary, ktoré od Boha dostávam? Nezaslúžim si Božiu lásku... Diabol sa ma snaží celkom stiahnuť z cesty, ktorá vedie do neba.

Precitnutie býva úžasné! Mám pocit, že srdce mi exploduje radosťou, keď ma Boh vytiahne z bahna sebaodsúdenia. Uvedomím si, že dôležitejšie ako zvíťaziť nad svojimi hriechmi je povzniesť sa nad vlastnú úbohosť a nechať sa Bohom zachrániť.

Všetko je dar. Aj moja hriešnosť je dar. Ak by som bola dokonalá, ako by som mohla poznať veľkosť Boha? Jeho milosť? Sladké odpustenie? Dokonalú lásku?

Milujem ťa, Pane!

L. Kaplánová

List rodičom, ktorých nezbedné deti rušia svätú omšu

Vážení unavení rodičia, vaše deti sú počas omší isto hrozné, neposlušné a vyrušujú týždeň čo týždeň. Je to ako veľký reflektor, ktorý stále svieti na vás a vaše rodičovstvo. Som tu však s vami. Začala som sa obávať nedeľ. Myslím, že sme skúsili všetko. Chodili sme na rannú omšu, chodili sme na večernú omšu, šepotom sme vysvetľovali, hrozili, sedeli sme vpredu, vzadu, utekali do miestnosti určenej pre deti, vestibulu, sakristie. Niekoľko trikov možno aj pomohlo, ale vždy sme odchádzali z kostola s tým, že niekto kričal či šialene behal pred oltárom alebo ktovie čo.

Ale napriek všetkému, každý týždeň tu ja a moja hlučná a chaotická rodina chodíme (dozadu!). Vrtíme sa a rozptyľujeme každého a neustále sme vystavení pohľadom veľkého počtu ľudí, ktorí nerozumejú, aké je ťažké naučiť batola sedieť aspoň tých 45 minút v tichosti. Vyzerá to šialene. Aj napriek tomu sme si obliekali nedeľné oblečenie a utekali do chrámu, tak ako to od nás Matka Cirkev žiada.

Ked' sa rozhliadol videl boháčov ako hádžu svoje dary do chrámovej pokladnice. Videl aj akúsi chudobnú vdovu, ako ta vhodila dve drobné mince, a povedal: „Veru, hovorím vám: Táto chudobná vdova vhodila viac ako všetci ostatní. Lebo títo všetci dávali dary zo svojho nadbytku ale ona pri svojej chudobe dala všetko, čo mala, cele svoje živobytie.“ Lk 21, 1-4.

Nie je to práve to, čo robíme? Dávame doslova všetko to, čo máme, keď sa podriadiť požiadavke Cirkvi, aby sme išli na nedeľnú svätú omšu. (Neprijemné rozpačky, nanešťastie, nie sú dostatočným dôvodom na to, aby sme zostali doma.) Zvonka

to vyzerá, že „robíme absolútne minimum“. Do chrámu sme sa dostali. To určite. Ale sústredíme sa? Máme duchovný zážitok? Načúvali sme slovám evanjelia? Nezdá sa to moc. **Sme jediní, ktorí vedia, ako veľmi dávame. Ale aj Kristus to vie.**

Rovnako ako dve drobné mince ženy v chrámovej pokladnici vyzerajú ako nič v porovnaní s obrovským vrecom zlata bohatého človeka, náš príspevok sa zdá byť taký malý, že by sa človek mohol diviť, prečo sa vlastne snažíme. Prečo dokonca prísť aj na svätú omšu, ak strávime celý čas kontrolovaním či je naše dieťa v poriadku? Ale Kristus je tam, aby nám pripomenul, že on vidí to, čo nevidí zvyšok sveta.

Veľmi často odchádzam z omše s pocitom, že to bolo fiasko. Dokonca sa mi ani nepodarilo odísť normálne, lebo som tak rýchlo utekala, že som si zabudla kľaknúť. Aký som to ja katolík? Ak sa tak cítite tiež, nezabudnite – mať malé deti, alebo deti so špeciálnymi potrebami, alebo čokoľvek a situácia, v ktorej sa nachádzate, vám neumožňuje v pokoji si pokľaknúť či pozorne počúvať, je to jedinečný druh „biedy“. A my v tejto vlastnej biede skutočne dávame všetko, čo máme, iba tým, že sa snažíme robiť veci čo najlepšie.

Takže neustávajte. A prosím, nebojte sa príliš toho, ako vaša rodina vyzerá navonok. Aj keby to nikdy nebolo ľahšie, pokračujte v tom, čo robíte, a vedzte, že aj keď svet nevidí, čím všetkým prechádzate, Boh vidí hodnotu vašej obety.

Zdroj: Aleteia.pl, Verim.sk; spracovala: D. Luluhová



AKTIVITY PRE DETI A MLÁDEŽ

Farnosť Chrenovec - Brusno - Misionári Saletíni

PONDELOK	16:00 stretnutie miništrantov
UTOROK	16:00 stretnutie prvoprijímajúcich detí
STREDA	16:00 Oázka (spoločenstvo detí)
ŠTVRTOK	16:30 detský zbor 17:30 detská sv. omša gitarový krúžok po sv. omši
PIATOK	16:00 SOM Saletínska Oáza Mladších
SOBOTA	19:00 SOM Saletínska Oáza Mladých * posledná sobota 19:30 mládežnícka sv. omša - adorácia / chvály
NEDEĽA	10:00 detský zbor 11:00 detská sv. omša * prvá nedeľa 16:00 spoločná nedeľa

* v prvopiatkovú týždeň nebudú žiadne stretnutia, len sv. omše / adorácia, aby sme sa duchovne pripravili na prvopiatkovú sv. omšu a pobožnosť

Pozývame všetkých
záujemcov na

GITAROVÝ KRÚŽOK

každý štvrtok po detskej
svätej omši



Veľké tajomstvo

Trojediný Boh - Svätá Trojica: Boh Otec, Boh Syn, Boh Duch Svätý. My veriaci kresťania katolíci veríme v tohto nášho Pána Boha. V Boha Stvoriteľa, Spasiteľa, Vykupiteľa, Posvätitelia. Vyznávame to slovami, skutkami, myslením pre dobro blížneho a seba samého, ale nadovšetko, aby sme sa zapáčili a neprevinili voči nášmu dobrému Trojedinému Bohu.



zdroj: www.pixabay.com

Je to veľké tajomstvo, ktoré sa dozvieme až na druhom svete po pozemskej smrti, až v živote v Božom kráľovstve. Avšak ak si chceme trochu predstaviť, ako je možné mať Boha v troch božských osobách, zoberme si za príklad slnko. Je jedno a predsa svieti, hreje, aj energiu vytvára. Tiež voda nám slúži ako kvapalina, ľad aj para, ktorými nám náš láskavý Boh umožňuje zmysluplne žiť na našej krásnej planéte, za ktorú by sme mali každým dychom ďakovať a Jeho velebiť.

Len úvaha a predstava, ktorú máme, nás môže trochu uspokojiť, keď si logicky pripomenieme učenie našej Cirkvi. Boh = otec. Je naším otcom, lebo sme vzišli z našich prvotných prarodičov Adama a Evy a neustále sa ľudstvo podľa Jeho Božieho plánu rodí pozemským rodičom. A tak sme všetci Jeho Božie deti a aj dedičia, lebo sme bratia a sestry Pána Ježiša, Jeho jednorodného Syna, ktorý je narodený z Panny Márie. Jeho nám ako človeka dal na tento svet, aby nám dal dôkaz svojej lásky. A nám, hoci sme hriešni, priblížil Jeho život. Pán Ježiš nám už od svojho narode-

nia ukázal, ako máme žiť. Skromne, poslušne plnil Božiu vôľu, bol bez hriechu, trpel, bol ukrižovaný a zomrel za odpustenie hriechov a za našu spásu.

Pán Ježiš kade chodil, dobre robil a so svojimi apoštolmi nám dal Cirkev. Každý človek môže vďaka slobodnej vôli rešpektovať a milovať Pána Boha cez moc a dary Ducha svätého. Boha nikto na zemi nevidel, ale keď žijeme podľa Jeho zákonov a prikázaní, môžeme pocítiť Jeho blaženosť a lásku. Túto odmenu pocítili mnohí svätí, ale i ľudia, ktorí prežili klinickú smrť pri rôznych tragédiách či operáciách.

Boh stvoril človeka – Božie dieťa. Telo rastie a zomrie. Veľmi mi to pripomína, že naša duša je nesmrteľná a vráti sa do nebies ako Ježiš. Keď Ho prijímame vo svätej hostii, keď žijeme podľa Jeho prikázaní, máme nádej na večný život s Ním. Láskou Ducha Svätého sa vo sviatosti birmovania obnovujeme a potvrdzujeme našu vieru. Preto sa neustále snažme mať srdcia plné lásky a na mocný príhovor Nepoškvrneného srdca Panny Márie verme v Najsvätejšiu Trojicu a žíme pravdivo svoju vieru.

A. Ondrejičová



zdroj: www.pixabay.com

Dobré čítanie: Modlíme sa ruženec

*Brožúra **Modlíme sa ruženec** vznikla z posolstiev Pána Ježiša a Panny Márie pre Catalinu Rivas. Bolívijská mystička Catalina Rivas je jednoduchou ženou, skrze ktorú Pán Ježiš odkrýva svetu zmysel a tajomstvá svätej omše, svätej spovede, adorácie... Ona sama hovorí: „V úžasnej katechéze, ktorej sa mi dostalo od Ježiša a Panny Márie, som sa dozvedela, že by sme sa v prvom rade mali naučiť modliť svätý ruženec srdcom. Rozjímať pri nej a čo najviac sa zahĺbiť do chvíle strávenej s Bohom a Najsvätejšou Matkou.“*

Modlitba ruženca je neoddeliteľnou súčasťou Catalininej spirituality. Aj Ježiš a Panna Mária vo svojich odkazoch neustále vyzývajú svoje deti k modlitbe. Panna Mária hovorí: „*Pri každom ruženci sa k vám pripájam a zjavujem sa. S každým Zdravasom získavate moju opateru. Vaše modlitby dokážu veľa. Moc modlitby je taká obrovská, že robí zázraky.*“

Ruženec sa radí medzi najznámejšie modlitby Katolíckej cirkvi. Pre mnoho ľudí modlitba svätého ruženca patrí medzi najobľúbenejšiu a najčastejšiu modlitbu, rovnako pre veľký počet ľudí je to najneobľúbenejšia modlitba, ktorú sa modlia len z povinnosti, a to najčastejšie v nejakom spoločenstve ako napríklad pri zomrelom v dome smútku, alebo sa ju nemodlia vôbec. Prečo sú takéto extrémne rozdiely v odhodlaní modliť sa ruženec?

Mnoho ľudí nie je ochotných venovať svoj čas zdĺhavej modlitbe, kde sa dookola opakuje to isté. Žiaľ, aj toto je pohľad na modlitbu ruženca. Je to pohľad ľudí, ktorí nepoznajú jeho silu a uzdravujúcu moc. Nepoznajú prisľúbenia, ktoré plynú z tejto modlitby.

Panna Mária veľmi často apeluje na ľudí: Modlite sa ruženec! Niekedy to vyzerá, akoby boli ľudia hluchí na toto jej naliehavé volanie. So žiadosťou o modlitbu nám zároveň dáva obrovské prisľúbenia, dary a milosti. A ľudia stále nič. Prečo? Lebo všetok svoj čas investujú len do krátkodobých záležitostí a tou je

pozemský život. Sú ako nerozumné panny z evanjelia, ktoré mali olej len na chvíľu (= pozemský život), no minul sa a nastala prázdnota a tma. Vezmime si príklad z múdrych panien a buďme prezieraví. Majme otvorené srdcia i uši a vnímajme, čo nám Panna Mária hovorí.

Preto skôr, ako povieť, že sa vo vašom živote nedá nič robiť, kľaknite si a modlite sa ruženec. Pretože, ako povedala sestra Lucia z Fatimy: „V živote neexistuje problém, ktorý by sa nedal vyriešiť pomocou ruženca.“

„Modlite sa modlitbu svätého ruženca s väčšou láskou. Nemáte ani len predstavu, akú má moc.“

Panna Mária často hovorí o obrovskej sile ruženca, o takej sile, ktorú si našimi ľudskými zmyslami ani nedokážeme predstaviť. Rovnako nás uistuje o zvláštnej ochrane v okamihu našej smrti, či v onú – najdlhšiu noc – na konci sveta.

„*Láska sa vyjadruje pár slovami, ktoré stále opakujeme.*“ (Ch. de Foucauld)

Spracovala D. Lalahová



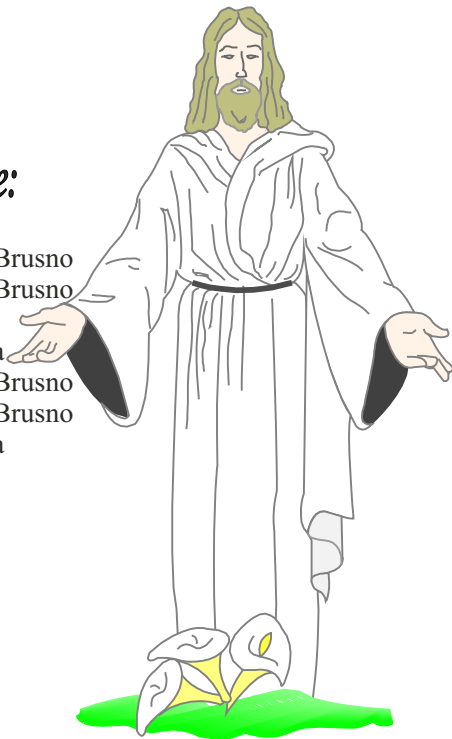
Vítame v rodine Cirkvi:



Izabela Joanna Guzman	- Chrenovec-Brusno
Teodor Iglarčík	- Chrenovec-Brusno
Ruben Podolec	- Malá Čausa
Matúš Gunda	- Chrenovec-Brusno
Rudolf Schwarz	- Chrenovec-Brusno

Lúčime sa s nádejou na stretnutie:

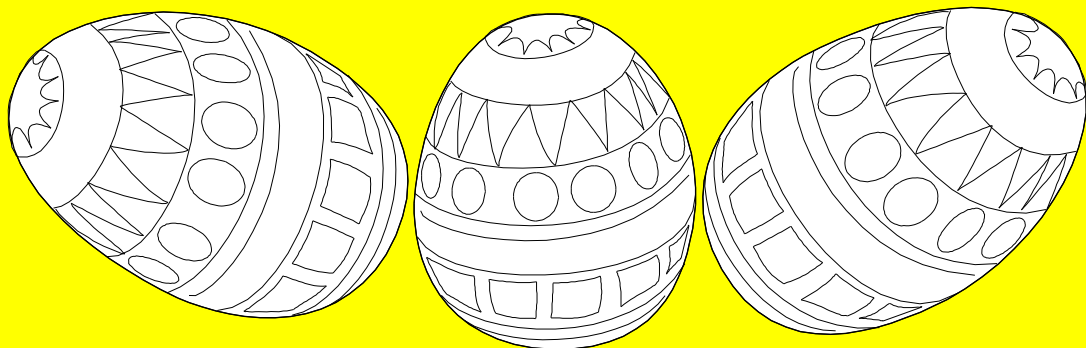
Ľudmila Zelenayová	87 r.	Chrenovec-Brusno
Anna Trgiňová	93 r.	Chrenovec-Brusno
Jozef Podolec	84 r.	Jalovec
Milan Jaško	50 r.	Veľká Čausa
Emília Chlpeková	88 r.	Chrenovec-Brusno
Jozef Lenhart	86 r.	Chrenovec-Brusno
Eva Valachová	75 r.	Veľká Čausa
Jozef Vojtko	70 r.	Lipník
Terézia Majeková	85 r.	Ráztočno
Stanislav Čampiš	60 r.	Malá Čausa
Helena Krchová	100 r.	Malá Čausa
Bohuslav Greguš	67 r.	Lipník





Milé deti, čakajú vás dve úlohy:

- 1, pomôžte Márii nájsť cestu ku hrobu
- 2, vymaľujte veľkonočné vajíčka



La Salette - časopis chrenovskej farnosti. Vydáva Rím. - kat. farský úrad Chrenovec - Brusno

Kontakt pre Vaše príspevky: casopislasalette@gmail.com

Šéfredaktor: Mgr. A. Fedorová, Teologický poradca: Mgr. Czeslaw Oko MS

**Redaktori: A. Ondrejovičová, A. Fedorová, J. M. Matiaško, Z. Dolhá, L. Kaplánová, M. Mikuško
D. Lалуho**

Grafická úprava: M. Fedor

Tlač: Agentúra Tympany, s.r.o. Tlač registrovaná Okresným úradom v Prievidzi pod č. 1/1998

Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov.

